

דרישת שלום

להתמקד בשואלת ולא בשאלה

לפני כמה חודשים פגשתי בספר ראשון מסוגו. את הספר כתבה אישה חרדית בתפקיד בכיר. על הכריכה התנוסס דיוקנה של האישה.

הספר הזה הציף בי כל מיני רגשות, ואם להיות אמיתית – הקינאה הייתה אחת מהן. תמיד נשאתי בליבי חלום ילדות להיות הראשונה במשהו. להעז להיות פורצת דרך ולקבל פרסום ותשומת לב. כילדה לא חשבתי על הנחש הנושך בפורצי הגדר.

אבל חוץ מקינאה הרגשתי פליאה. איך אישה חרדית מבית יעקב מסכימה לדיוקנה להתנוסס ע"ג ספר? משהו לא היה רגוע אצלי והתיעצתי על כך עם כמה מורות מהסמינר.

הן אמרו לי את מה שאמרו תמיד; על המהות והמשמעות של האישה, התפקיד הייחודי והיהלום שכדאי לשומרו בהצנע. הדברים כמובן התיישבו על ליבי. אחר כך חשבתי שאם לי היו שאלות יתכן שגם לך יש, אז ברשותך אני רוצה להאיר את הנושא מהכיוון שלי.

שמעתי שבנות, אפילו המשובחות ביותר, מתמודדות בלבין עם השאלות שנשאלות בעולם הרחב וקצת נכנסו אלינו מהדלת האחורית. שאלות נדושות וידועות, כמו מדוע אין חברות כנסת חרדיות, מדוע אין

לפרסם תמונות של נשים ועד כמה מתאים שאישה תכהן בתפקיד כזה או אחר.

אז חברה יקרה, יש תשובות למכביר. אבל אני רוצה לרדת לשורש. יש היום המון רבנים טובים שעונים תשובות חדות וברורות, ורק צריך למצוא אותן ולוודא שהכותב באמת משתייך לדעת תורה. אבל ריבוננו של עולם, למה השאלות האלו בכלל עולות?

ברצוני להקים את התנועה למען זכויות הרגליים: מי החליט שהרגליים למטה והידיים למעלה. אפשר ללכת גם על הידיים. מי קבע את הסדר הזה ולמה לא להפוך אותו.

למה את אומרת שהסתובב לי הראש? אני צודקת.

אז תתני לי תשובות שכליות יפות למה זה לא בריא לידיים לשאת את כל משקל הגוף עליהן, וכל המשנה ידו על התחתונה. ותסבירי מה ששמעת מהמורה למה בריא לאישה להיות במקום המקבל ושזוהי הצורה בה ה' ברא את העולם. כך נוהג הטבע, וכל נושא הפמיניזם התחיל מהתקוממות של נשים מול עריצות של גברים בעולם הגויי, שכמובן לא הייתה נחלתן של נשים יהודיות.

אבל כנראה שלא השכל צריך לקבל כאן תשובות אלא עזרה באיזשהו קושי רגשי. **למה שכן אדם ירצה להיות משהו שהוא לא? משהו ב"אני"**

הטבעי של האישה, נפגע. ה"אני" הזה המבקש באופן טבעי לשמור על יופיה והדרתה האמיתית. בדיוק כפי שדיון על הזכות ללכת על הרגליים מעיד על בורג משוחרר, השאלות על זכויות האישה מספרות על בלבול רגשי.

לכן התשובות הסדורות לא יעזרו כאן, כי לך תתווכחי עם רגש פגוע או חוסר ביטחון עצמי.

קניתי פעם שמלה באורך מצויין. לאחר כמה כביסות גיליתי שאני לובשת שימלה ממש קצרה, קורה שהבגד מתכווץ. כשראיתי את עצמי לבושה ככה, כמובן בטעות, ממש הצטערתי.

לא הייתה זו בושה, כמו המשפט שאני שומעת מהרבה בנות "אני לא צריכה להתבייש בגוף שלי". היה זה רק כאב על כך שאיני מכוסה מספיק. הכיסוי נותן לי תחושה של שמירה וביטחון.

אני לא חושבת שאני יוצאת מן הכלל. מן הסתם יצא לך גם להרגיש כזה צער כאשר שמת לב שאחד הכפתורים או הרוכסן נפתח.

את הרגש הטבעי הזה קשה להסביר במילים. וזה הרגש שהיה אמור לעלות בי כאשר אני רואה דיוקן של אישה, בפרט אישה משלנו, מתנוסס בחנות הספרים. קוראים לזה רחמים.

אולי בפעם הבאה שנדבר על
מעמד האישה ביהדות ונדון את
הדיונים העתיקים – מודרנים,
נבין שזה משהו רגשי והשאלות
צריכות להיות קצת אחרות;
איפה זה פוגש אותי? מה חסר
לי בחיים? איפה אני צריכה יותר
סיפוק, כבוד, הערכה. מדוע לא
נח לי במקום בו אני נמצאת
עכשיו ואני מעדיפה להיות
אישה מסוג אחר, שונה
מהצורה הטבעית בה נבראתי.

לשאלות רגשיות צריך לענות
בשפת הרגש. ויש המון מה
להרחיב בנושא של ביטחון
עצמי בהקשר של מעמד
האישה ביהדות, אבל הבטחתי
לדבר קצר וגם ככה גלשתי
קצת אז אולי שבוע הבא, אלא
אם כן יהיה לי נושא בוער אחר.
בהצלחה.